

slag som dette, er to Spørgsmaal: For det første Konkurrencespørgsmaalet og dernæst Sikkerhedsbestemmelserne. Med Hensyn til det første, Konkurrencen, vil jeg sige, at jeg har altid været af den Formening, at Statsanstalten for Livsforsikring som Helhed taget vil i det lange Løb være fordelagtigst for Interessenterne. Statsanstalten skal ikke udbetale Udbytte til Aktionærer eller lignende, den skal kun administreres, og dens Overskud ud over Administrationsudgifterne og dens Udbetalinger til de forsikrede osv. skulle komme Interessenterne til gode. Naturligvis skal den fornødne Kapital og den fornødne Reservefond være til Stede. Men ellers udbetales jo det Overskud, man mener, der kan undværes for en forsvarlig og forstandig Drift, gennem Bonus hvert 5te Aar til Interessenterne. Uagtet jeg nu har den Formening, at Statsanstalten i det lange Løb vil være fordelagtigst for Interessenterne, fordi der ikke er nogen, som skal have Udbytte — der er, som sagt, intet Aktieselskab og ingen Aktionærer, der skulle have Udbytte —, vil jeg ikke paa nogen Maade være med til at indskrænke de private Selskabers Virksomhed. Det have vi vist tidligere gennem Behandlingen af forskellige Love, navnlig den Lov, vi havde for i Fjor. Jeg vil være med til, at de private Selskaber skulle konkurrere lige med Statsanstalten for Livsforsikring, men heller ikke videre. Jeg kan paa ingen Maade være med til at give de private Selskaber en begunstiget Stilling fremfor Statsanstalten, det vilde jeg anse for urimeligt. Men det mener jeg vil ske, hvis man ikke vil vedtage et Forslag som dette. Det er jo en Kendsgerning, som ogsaa den ærede foregaaende Taler erkendte, og som jeg har gjort opmærksom paa, at private Selskaber have disse Karensforsikringer, og naar man nægter Statsanstalten at kunne tegne dem, er der ikke lige Konkurrence, og det mener jeg, der bør være. Jeg tror, at det er overflødigt at sige mere om den Ting.

Det andet Punkt, der bør være Tale om at overveje, er det: Træffer Lovforslaget de fornødne Sikkerhedsbestemmelser for en saadan ny Art af Forsikring? Jeg kan ikke se andet, end at det gør Lovforslaget netop. Den ærede foregaaende Taler rejste jo heller ikke nogen Indvending mod de Paragraffer, som omhandlede disse Sikkerhedsbestemmelser. Der er for det første den Bestemmelse i § 2, at den Slags Forsikringer ikke maa overstige en Sum af 2,500 Kr., og Bestemmelsen i § 3

om, at hvis den forsikrede dør inden Forløbet af det første Forsikringsaar, udbetales der intet; dør han i det andet Aar, udbetales der en Trediedel; dør han i Løbet af det tredje Aar, udbetales to Trediedele, og først efter 3 Aars Forløb kan der forlanges fuld Udbetaling. Endvidere er der i § 4 forlangt, hvad der kan og bør forlanges for at sikre Anstalten, at der skal tilvejebringes tilfredsstillende Oplysninger om Helbred, Levevilkaar, Familieforhold m. m. Dernæst forlanger § 5 en forhøjet Præmie. — Det ligger nemlig i den Tavle, som benyttes til Beregning af Præmiens Størrelse. Derefter skal der lægges 5 Aar til den virkelige Alder, saa at man kommer til at betale en større Præmie. Det er for øvrigt overflødigt at anføre alle disse Sikkerhedsbestemmelser, som ærede Medlemmer selv kunne læse i Lovforslaget. Jeg vil endnu kun nævne § 8, som gaar ud paa, at dersom det senere skulde vise sig, at man har taget fejl med Hensyn til disse Sikkerhedsbestemmelser, at der altsaa er Tab ved disse Karensforsikringer, at de ikke lade sig udføre med tilstrækkelig Sikkerhed, kan Statsanstalten lade Tegningen af saadanne Forsikringer ophøre. Jeg synes saaledes, at der i Lovforslaget er truffet de Foranstaltninger, der bør træffes med Hensyn til saadanne Karensforsikringer. Forslaget gaar saaledes kun ud paa at stille Statsanstalten lige med private Selskaber. At de private Selskaber ikke skulle have nogen Fordel fremfor Statsanstalten, er Lovforslagets Kerne, og det kan jeg kun anbefale paa det bedste.

Rottbøll: Det sidste Punkt, den sidste ærede Taler kom ind paa, Sikkerhedsbestemmelserne, skal jeg lade ganske ude af Betragtning. Jeg antager, at de Forsigtighedsregler, der i Lovforslaget ere givne, ere fuldt ud betryggende. Det drejer sig for mig ved dette Lovforslag ikke saa meget om at overveje dette, og heller ikke om at stille Statsanstalten lige med private Selskaber. Det kan man nemlig overhovedet ikke gøre, fordi Statsanstalten har en ganske privilegeret Stilling, saa at den altid vil have et Plus fremfor de private. Men det, det her drejer sig om, er, om man skal lade Statsanstalten optage Forsikringsformer, som private have prøvet og fundet formaalstjenlige, om man, efter at de have prøvet dem, muligvis sat Penge til paa dem, skal tillade Statsanstalten at tage denne Forsikringsform op, fordi den ser sin Fordel derved. Her gælder det i Virkeligheden ikke om dette en-